

Харлан Коубън „Изгубена завинаги“

– Не знаеш тайната ѝ – заяви Уин.

– А трябва ли?

Уин сви рамене.

– Нещо лошо ли е? – попитах аз.

– Много – отвърна Уин.

– В такъв случай не бих искал да я знам.

Два дни преди да узная тайната, която тя бе кърпала години наред – на пръв поглед нещо съвършено лично, но което не само щеше да опустоши нас двамата, а щеше завинаги да промени света, – Териса Колинс ми позвъни по телефона в пет сутринта и ме накара да прескоча от един квазиеротичен сън в друг. Каза само:

– Ела в Париж.

Не бях я чувал от седем години, по трасето имаше смущения, а тя не си направи труда да ми каже здравей, нито изрече нещо вместо увод. Потръпнах и попитах:

– Териса? Къде си?

– В уютен хотел на левия бряг. Ще ти хареса. Довечера в седем има полет на Еър Франс.

Седнах в леглото. Териса Колинс. В главата ми нахлуха спомени – греховно оскъдните ѝ бикини, онзи частен остров, слънцето, обливащо пясъка на плажа, погледът ѝ, който можеше да събуди и мъртвец, греховно оскъдните ѝ бикини.

Струва си да ги спомена два пъти.

– Не мога – казах аз.

Париж – каза тя.

Знам.

Преди десетина години двамата избягахме на този остров – две изгубени души. Мислех, че никога повече няма да се срещнем, ала не стана така. Няколко години по-късно тя спаси живота на сина ми. А после изчезна безследно. Досега.

– Помисли си – продължи. – Градът, в който светлините никога не угасват. Бихме могли да се любим цяла нощ.

Преглътнах.

– Да, разбира се, но какво ще правим през деня?

– Ако си спомням добре, вероятно пак ще искаш да си почиваш.

– И да пия витамин Е – неволно се усмихнах аз. – Не мога, Териса. Поел съм ангажимент.

– Към жената, чийто мъж загина на 11 септември ли?

– Да – отвърнах аз, като се питах откъде ли го е узнала.

– Това няма общо с нея.

– Извини ме, но мисля, че грешиш.

– Влюбен ли си? – попита тя.

– Нима отговорът ми би бил от значение за теб?

– Всъщност не.

Преместих слушалката на другото си ухо.

– Какво се е случило, Териса?

– Нищо. Просто искам да прекарам един романтичен, чувствен и изпълнен с фантазии уикенд в Париж с

теб.

Пак преглътнах.

– Нямах вест от теб вече колко? Седем години ли станаха?

– Почти осем.

– Звънях ти – казах аз. – При това многократно.

– Знам.

– Оставях ти съобщения. Пиших ти писма. Търсех те.

– Знам – повтори тя.

После настъпи мълчание. Не обичам мълчанието.

– Териса?

– Когато си имал нужда от мен – заговори тя, – винаги съм откликвала, нали?

– Да.

– Ела в Париж, Майрън.

– Просто така?

Да.

– Къде се изгуби толкова време?

– Когато пристигнеш, всичко ще ти разкажа.

– Не мога. Имам ангажимент към един човек.

И отново проклетото мълчание.

– Териса?

– Помниш ли как се запознахме?

Тъкмо преживявах най-голямата трагедия в живота си. Мисля, че и тя преживяваше същото. И двамата се бяхме оставили да бъдем убедени от доброжелателни приятели да присъстваме на някакво благотворително събитие и още щом се зърнахме един друг, нещастните ни души се привлякоха неудържимо. Не вярвам много на твърденията, че очите били прозорци към душата. Познавам доста психопати, защитници на подобна лъженаука. Ала в очите на Териса се бе стаила толкова тъга! Всъщност тъгата се излъчваш от цялото ѝ същество и онази нощ опустошената ми душа се стремеше към нея. Териса имаше приятел, който притежаваше малък карибски остров недалеч от Аруба. Още същата нощ избягахме там, без да казваме на никого. Прекарахме заедно три седмици, като се любехме, без да говорим, втурвахме се и се изгубвахме един в друг, тъй като не ни бе останало нищо друго.

– Разбира се, че си спомням – отвърнах.

– Сърцата и на двама ни бяха разбити. Не го изричахме, ала и ти, и аз го знаехме.

– Така беше.

– Каквато и да бе причината за състоянието ти – продължи Териса, – успя да я превъзмогнеш. Напълно естествено. Съвзехме се. Душите ни бяха опустошени, но после се възстановихме.

– И ти ли?

– Аз не успях. Мисля, че не пожелах да го направя. Бях разсипана и може би най-добре беше да си остана така.

– Не съм сигурен, че следя мисълта ти.

Гласът ѝ прозвуча по-тихо.

– Не мислех – грешка, аз все още не мисля, – че бих харесала моя свят, възстановен. Мисля, че резултатът нямаше да ме задоволи.

– Териса?

Тя не отговори.

– Искам да ти помогна – казах аз.

– Може би не си в състояние – отвърна тя. – Може би няма смисъл.

Отново мълчание.

– Забрави, че съм ти звъняла, Майрън. Пази се.

И изчезна.